

kterých 15 voličů nepřipustila k volbě pro nesouhlas jejich jmen se jmény zapsanými ve voličských seznamech, takže žal. úřad nemohl mítí pochybnosti o tom, o které voliče tu jde, a měl tedy v obsahu námitek ve spojení s oním protokolem dostatečný podklad, aby důvodnost vznesené výtky mohl přezkoumati.

Tvrdí-li tedy žal. úřad opak, jest jeho rozhodnutí stíženo podstatnou vadou.

Č. 11.680.

Zaměstnanci veřejní: I. * Mimořádný přídavek podle bodu V a VI usnesení ministerské rady z 27. července 1920 (Zásady pro úpravu osobních poměrů státních zaměstnanců na Slov.) jest služebním příjmem ve smyslu § 151 plat. zák. — II. K výkladu § 151 odst. 6 plat. zák.

(Nález ze dne 19. ledna 1935 č. 15.010/32.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 7743/29 a j.

Věc: Augustin B. v T. proti ministerstvu spravedlnosti o mimořádný přídavek podle usnesení vlády z 27. července 1920.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výnosem min. sprav. z 9. března 1925 přidělen byl st-l jako rada zem. soudu t. č. u kraj. soudu v Uher. Hradišti k sedrii v Trenčíně, kdež nastoupil službu dne 7. dubna 1925. Dalším výnosem min. sprav. ze 24. dubna 1926 přeložen byl st-l podle § 99 úst. list. a § 1 zák. č. 295/1924 Sb. od okr. soudu v Kroměříži k sedrii v Trenčíně a bylo mu uděleno systemisované místo sedriálního soudce VII. hodn. třídy u této sedrie. Tím byl na Slov. stabilisován. V důsledku toho byly mu výměrem soudní tabule v Bratislavě z 30. dubna 1926 dnem 27. dubna 1926, to jest dnem doručení dekretu o stabilisování, zastaveny diety denních 46 Kč, jež až dosud pobíral podle ustanovení bodu III usnesení min. rady z 27. července 1920. Dekret o tomto zastavení diet byl mu doručen dne 11. května 1926.

Podáním ze 16. listopadu 1930, kteréž došlo k presidiu kraj. soudu v Trenčíně dne 17. listopadu 1930, žádal st-l za povolení mimořádného přídavku podle bodů VI a V usnesení min. rady z 27. července 1920 (Zásady pro úpravu osobních poměrů státních zaměstnanců na Slov.), a to za 4 měsíce po 900 Kč, za další 2 měsíce po 600 Kč a za dalších 6 měsíců po 300 Kč. Žádání tomuto nevyhovělo presidium vrch. soudu v Bratislavě výměrem z 22. listopadu 1930.

Odvolání z tohoto výměru podanému nevyhovělo min. sprav. nař. výnosem v podstatě z toho důvodu, že žádost o mimořádný přídavek byla podána teprve 17. listopadu 1930 a že tedy st-l marným uplynutím tříleté promlčecí lhůty po rozumu § 151 odst. 6 plat. zák. pozbyl možnosti nárok na doplatek přídavku uplatnit.

Nss uvážil o stížnosti toto:

St-l domáhal se v řízení správním a domáhá se i nyní v dnešní stížnosti přiznání mimořádného přídavku po rozumu bodu V a VI »Zásad

pro úpravu osobních poměrů státních zaměstnanců na Slov., vydaných usnesením vlády z 27. července 1920. Úprava ta měla (viz Boh. A 2043/23) vedle jiného i ten účel, aby odstraněn byl dosavadní dietový systém u úřednictva na Slov. prozatímně nebo trvale přiděleného, jak naposled byl normován usnesením min. rady z 24. července 1919, a aby nahrazen byl systémem postupného zmenšování diet již přiznaných až do uvedení služebních požitků na míru normální včetně drahotní přídavek o 100% vyšší. Tím měl býti státním zaměstnancům, kteří dosud diety pobírali, umožněn přechod k normálním služebním příjmům. Jako den, od kterého tato nová úprava měla býti provedena, stanoven byl den 1. srpna 1920. Výjimka z tohoto základního pravidla stanoví se v odst. 2 bodu VI Zásad potud, že zaměstnancům z území mimoslovenského, kteří byli před svým trvalým ustanovením na Slov. zatímne přiděleni, nebo kteří se nemohli pro nedostatek bytů při svém trvalém ustanovení na Slov. přestěhovati, a kteří měli tudíž diety stanovené pro zaměstnance zatímne přidělené (bod III a II D 2), přiznává se mimořádný přídavek ve výměře a s omezeními, jak jest v bodu V odst. 3 »Zásad« uvedeno, a to počínajíc dnem jejich trvalého ustanovení případně dnem po jejich přestěhování. Mimořádný přídavek ten činí u ženatých úředníků všech hodn. tříd za první čtyry měsíce měsíčně 900 Kč, za další dva měsíce měsíčně 600 Kč a za dalších šest měsíců měsíčně 300 Kč.

Z této normace plyne, že mimořádný přídavek podle vůle vlády Čsl. republiky, projevené v usnesení min. rady z 27. července 1920, přiznává se státním zaměstnancům, přiděleným z území mimoslovenského, po jejich stabilisaci na Slov., případně po jejich přestěhování po nastavší stabilisaci, dále že přiznání tohoto přídavku závisí od služebního poměru toho kterého přiděleného, stabilisovaného zaměstnance, že jeho výše určuje se charakterem služebního poměru zaměstnance (úředník, praktikant atd.), a že tvoří tudíž po dobu nejdéle jednoho roku majetkovou hodnotu, kterou zaměstnanec z titulu svého služebního poměru tkvícího v území Slov. pobírá.

Podle názoru vysloveného v nál. Boh. A 7743/29 dlužno pod pojmem služebního příjmu ve smyslu § 151 plat. zák. č. 103/1926 Sb. rozumívati každou majetkovou hodnotu, kterou státní zaměstnanec z titulu svého služebního poměru přijímá. Jest proto i mimořádný přídavek podle bodu V a VI Zásad z 27. července 1920 čítati ke služebním příjmům ve smyslu § 151 plat. zák. č. 103/1926 Sb. Ježto pak nárok na tento mimořádný přídavek vzniká, pokud jde o zaměstnance uvedené v bodě VI »Zásad«, dnem jejich trvalého ustanovení na Slov., resp. dnem po jejich přestěhování, když nárok na výplatu diet podle bodu III resp. II D 2 zmíněných Zásad již byl zanikl, jest přiznání mimořádného přídavku považovati za zvýšení služebního příjmu ve smyslu § 151 odst. 6 plat. zák.

Předpis odst. 6 § 151 plat. zák. č. 103/1926 Sb. zní: »Byly-li zaměstnanci vypláceny služební příjmy nižší, než mu podle vydaných výměrů příslušely, nebo nebylo-li včas učiněno z moci úřední opatření o zvýšení služebních příjmů, na něž zaměstnanec měl podle platných předpisů nárok, může zaměstnanec uplatňovati nárok na doplatek scházějících částek pouze do tří roků od splatnosti té které nesprávně vy-

placené částky. Totéž platí, pokud zvláštní předpisy jinak nestanoví, o nedoplatcích na služební příjmy, jestliže zaměstnanec svůj příslušný nárok, ač byl k tomu podle platných předpisů povinen, neuplatnil do tří roků od vzniku nároku.»

Z této zákonné úpravy podává se předem, že předpis tento neobsahuje naprosto žádných ustanovení o »promlčení« služebních příjmů podle platných norem zásadně příslušejících nebo výměrem úřadu již formulovaných. Nemluví také nic o nějaké všeobecné 32leté nebo o tříleté lhůtě promlčecí, po jejíchž uplynutí nárok na služební příjmy v důsledku promlčení by zanikl, nýbrž stanoví tříletou preklusivní lhůtu pro uplatnění nároku na doplatky scházejících částek. Jinými slovy zaměstnanec neztrácí v důsledku normy 6. odst. § 151 plat. zák. č. 103/1926 Sb. uplynutím tříleté lhůty v ní stanovené nárok na služební příjmy jemu podle platných předpisů příslušející, avšak ještě nevyměřené a také nevyplacené, nebo sice úřadem správně vyměřené, avšak nesprávně vyplacené, případně na služební příjmy, jež úřad neupravuje z moci úřední, které však nutno podle platných předpisů zaměstnancem uplatniti, nýbrž zaměstnanec jest po uplynutí tříleté lhůty v odst. 6 § 151 plat. zák. č. 103/1926 Sb. stanovené pouze prekludován uplatniti nárok na doplatky scházejících částek. Ostatně nepopírá žal. úřad v nař. rozhodnutí, že by st-li nepřislušel zásadně nárok na mimořádný přídavek, nýbrž výslovně prohlašuje, že mu nárok na mimořádný přídavek podle bodu VI odst. 2 usnesení vlády z 27. července 1920 vznikl dnem jeho trvalého ustanovení na Slov., to jest dnem 27. dubna 1926. Žal. úřad prohlašuje však v nař. rozhodnutí, že st-l, ať jde o případ první věty či věty druhé odst. 6 § 151 plat. zákona, jest marným uplynutím tříleté promlčecí lhůty prekludován a pozbyl možnosti nárok na doplatky přídavku uplatniti. A to právem.

O případ odst. 6 věty první § 151 plat. zák., totiž že by byly bývaly st-li vypláceny služební příjmy, to jest mimořádný přídavek nižší, než mu podle vydaných výměrů příslušel, v daném sporu očividně nejde, ježto o nároku na mimořádný přídavek nebylo až do vydání rozhodnutí presidia vrch. soudu v Bratislavě, pokud se týká dnes nař. výnosu, vůbec rozhodováno a tedy nějaký výměr o mimořádném přídavku ať ve výši jakékoliv nebyl vydán. To také stížnost sama přiznává. Ale pak mohlo by v daném případě jíti buď o případ, že nebylo včas učiněno z moci úřední opatření o zvýšení služebních příjmů, t. j. o mimořádném přídavku podle bodu V a VI Zásad, anebo o případ, kdy zaměstnanec jest podle platných předpisů povinen svůj příslušný nárok uplatniti. Min. sprav. posuzovalo spor s obou hledisek, neobíralo se však otázkou, zda jde v daném sporu o případ, kdy úřad z moci úřední má zakročiti, či o případ, kdy popud pro úpravu služebních příjmů musí vyjíti od zaměstnance samého, uznalo však, že podmínky ani jednoho ani druhého případu nejsou dány. Jest proto dnešní spor posouditi soudem taktéž s obou hledisek.

Šlo-li by o případ první — úprava příslušných služebních příjmů z moci úřední — bylo by bývalo třeba, aby st-l uplatnil nárok na doplatek scházejících mu částek na mimořádném přídavku do tří roků od splatnosti té které nesprávně a tím spíše vůbec nevyměřených a nevyplacených částek. Ježto mimořádný přídavek podle bodu V a VI Zásad

se poskytuje v měsíčních kvotách a nejdéle na dobu jednoho roku od vzniku nároku, vznikl, jak žal. úřad správně v nař. rozhodnutí konstatuje, nárok st-lův na tento přídavek dnem trvalého ustanovení na Slov., to jest dnem 27. dubna 1926. Ale pak bylo k uvarování nepříznivých následků prvé věty odst. 6 § 151 plat. zák. nutno, aby st-l uplatnil nárok na měsíční kvotu mimořádného přídavku splatnou dne 1. května 1926 do tříleté lhůty, to jest do 30. dubna 1929, a postupně nárok na doplatek měsíčních kvot přídavku splatných prvého dne měsíců následujících v roce 1926 a 1927 do tří let od splatnosti té které měsíční kvoty a tudíž poslední měsíční částku přídavku splatnou zásadně dne 1. dubna 1927 do tří let od tohoto dne, to jest do 31. března 1930.

Než k témuž výsledku se dospívá i v tom případě, kdyby šlo o otázku věty 2 odst. 6 § 151 plat. zák., ježto věta ta začíná: »Totéž platí.....« to jest totéž, co stanoví věta první, platí i pro případ věty druhé.

St-l byl by mohl dosáhnouti výplaty všech dvanácti měsíčních splátek na mimořádném přídavku, kdyby byl nárok na mimořádný přídavek uplatnil do tří roků od jeho vzniku, to jest do tří let od 27. dubna 1926 a tudíž do 30. dubna 1929, pokud se týká výplaty měsíčních částek splatných dne 1. června 1926 a vždy prvého dne měsíců následujících až do 1. dubna 1927, do tříleté lhůty od splatnosti té které z těchto částek, a kdyby byl tudíž splátka poslední částky, splatné dne 1. dubna 1927, uplatnil do 31. března 1930 jako v případě prvé. V tomto směru nemůže sice nss uznati správným tvrzení nař. rozhodnutí, že by bylo bývalo nutno uplatniti přídavek do tří let od vzniku nároku, tedy od 27. dubna 1926 a proto až do 27. dubna 1929, ježto přehlíží úvod ke druhé větě odst. 6 § 151 plat. zák., jak byl shora reprodukován, totiž: »Totéž platí«, to jest co stanoví věta první stran ztráty nároku na uplatnění doplateků té které částky nesprávně a tedy tím spíše vůbec nevyplacené od splatnosti té které nesprávně a tedy i nepoukázané a nevyplacené částky, leč přes to nemohl nss shledati, že nař. rozhodnutím bylo porušeno nějaké st-lovo subj. právo, ježto st-l svůj nárok na mimořádný přídavek uplatnil nesporně až podáním, jež došlo k presidiu kraj. soudu v Trenčíně až dne 17. listopadu 1930 a tedy zřejmě po uplynutí tříleté lhůty jak věty první tak druhé odst. 6 § 151 plat. zák.

Č. 11.681.

Pojištění pensijní: Pojistná povinnost kancelářských zaměstnanců podle § 1 odst. 1 bodu 2 zák. č. 26/1929 Sb.

(Nález ze dne 19. ledna 1935 č. 18.028/32.)

V ě c: Všeobecný pensijní ústav v Praze proti ministerstvu sociální péče o pensijní pojištění.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Výměrem z 24. dubna 1930 prohlásila zemská úřadovna B Všeobecného pensijního ústavu v Praze podle zák. č. 89/1920 Sb. ve